

svarsfordelingen mellem skatteministerens og miljøministerens ressortområder.

Generelt må vi sige, at de grønne afgifter på erhvervslivet er vi bundet af i et forlig, men vi er meget bekymrede over, at de ikke er ført tilbage. Det er ikke bare for vores skyld, men hvis man laver den slags aftaler her i Folketinget om, at de skal tilbageføres, er det utrolig vigtigt, hvis vi skal have en troværdighed og vi skal have andre til at gå med til det en anden gang, at det også lykkes. Derfor vil vi fastholde ministeren på, at det skal lykkes bedst muligt.

Jeg håber, vi ved samme lejlighed også kan komme til at drøfte, hvordan det egentlig er gået, hvordan resultatet er, og hvad det har givet af resultater. Jeg ved, der allerede nu ligger en række rapporter.

Når det gælder joint implementation eller det, som vi i CD ofte har kaldt miljømæssigt købmandskab, for det betragter vi det egentlig som, har det noget med prioriteringer at gøre. Og jeg er nødt til at sige, at både nu og i forhandlingerne om energi og andet er vores holdning den, at vi skal tænke os om med hensyn til, hvordan vi bruger de penge, vi har til rådighed. Det er meget vigtigt.

Jeg er også nødt til at sige, at det ikke kan hjælpe noget, at vi bruger en masse millioner eller milliarder for at få en lille gevinst i Danmark, hvor vi måske for et væsentlig mindre beløb kunne have ordnet en hel masse nede i Polen eller et andet sted. Vi er nødt til at se på dette her meget bredt. Hvis vi vil de her CO₂-mål, er vi nødt til at opfatte det bredere, ellers giver det ikke nogen mening. Og de 8 pct., vi sammen har lovet i EU, er i virkeligheden det mål, vi først og fremmest skal gå efter.

Når vi har et stort CO₂-udslip i Danmark, er det jo ikke, fordi vi sviner meget med energi. Der sker faktisk det i Danmark, at vi bruger en masse energi, fordi vi er et rigt land. Men med det store forbrug, vi har, sviner vi relativt lidt. Vi er faktisk ret dygtige til at undgå det. Derfor skal vi passe på en gang imellem, at vi ikke vil udbrede den eminente evne, vi har i Danmark til at håndtere det her, til andre lande.

Med hensyn til joint implementation vil jeg garantere for, at det vil vi følge op undervejs, hele vejen. Det er i virkeligheden den helt rigtige måde at gøre tingene på. Det er det, der giver nogle resultater.

Jeg må sige, at de grønne afgifter på erhvervslivet får vi ikke væk lige nu med vores hjælp. Vi vil gerne se, om ikke det her vil lyk-

kes, vi vil gerne se, om ikke tingene kommer tilbage, men på et eller andet tidspunkt er vi vel ikke forpligtet af forliget længere, hvis ikke vi er nogenlunde sikre på, det lykkes og de kommer tilbage.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så gik hr. Søren Kolstrup lige ud af salen. Så bliver det hr. Kim Behnke. Det var et ret uheldigt tidspunkt.

Kim Behnke (FP):

Lige præcis når det gælder CO₂-området, når det gælder luftforureningen, er der en underlig dobbeltmoral i den måde, tingene fremføres på specielt fra venstrefløjen. Sagen er jo den, at nogle af de allermest effektive midler til at få nedbragt emissionen af CO₂ er man ikke parat til at tage i anvendelse. Der er ingen, der har refereret det klare budskab, der jo også var fra Buenos Aires, nemlig at på globalt plan er det eneste og mest effektive middel til for alvor at nedbringe CO₂-emissionen, at man udvider på atomkraftområdet.

Atomkraften vil man imidlertid ikke benytte sig af. Nej, fordi uh, der er nogle affaldsproblemer. Jo tak, men hvis man sammenligner det scenario, som venstrefløjen stiller op om jordens undergang ved fortsat CO₂-emission, med et scenario, hvor vi har nogle tønder højradioaktivt affald stående i nogle salthorste, er der vel næppe tvivl om, hvad der fremtidsmæssigt er det bedste og mest fornuftigt for os at gøre.

Men det er jo, fordi der er en anden dagsorden. Der er en bagside af medaljen. Man bruger nemlig CO₂-sagen til totalitære reguleringer af befolkninger i et omfang, som hvis det var på alle andre områder, var regeringer overalt på jorden blevet væltet. De indgreb og de reguleringer af menneskers adfærd, som der sker i CO₂'s navn, sker jo, fordi der er ingen mennesker, der kan holde til at stå og sige: Jeg er ligeglad med, om jorden går under. Det er der ingen mennesker, der mentalt kan holde til, og derfor accepterer de stort set hvad som helst.

Når Fremskridtspartiet alligevel støtter mange af de initiativer, der bliver iværksat, er det altså ikke, fordi vi er bange for CO₂, så er det, fordi vi ønsker, at menneskets ressourceforbrug bliver reduceret, og at de to ting så af og til går hånd i hånd, er jo kun en fordel.

I forhold til det, vi så diskuterer i dag, nemlig joint implementation, hørte jeg ministeren sådan, at det bestemt ikke var nogen afvisning.